

Безумних літ веселощі свавільні
Тяжкі мені, як спогади похмільні.
Та як вино — печаль моя стара,
Що старшає, то сили набира.
Мій шлях сумний. Віщує труд і горе
Прийдешності розбурханої море.

Але не хочу, друзі, умирати;
Я хочу жить, щоб мислити й страждать,
І відаю, у дні турботи й лиха
Життя мені скрашатиме утіха;
Не раз іще, у радості й сльозах,
Гармонію ловитиму в піснях,
І — мариться — смутне моє смеркання
Любов осяє усміхом прощання.